

"Tothom coneixerà que sou deixebles meus per l'amor que us tindreu entre vosaltres" (Jn 13,35)

L'amor entre nosaltres, la solidaritat entre els membres d'un mateix cos, són signe i força de la comunitat cristiana. Les respostes a la consulta han assenyalat de moltes maneres la necessitat de fomentar la relació i la comunió entre persones, comunitats i grups dins l'Església.

Cal prioritzar la comunicació interna i només així hi haurà una bona comunicació cap enfora. Cal, doncs, que ens coneguem més, que sapiguem més el que fan els altres. I, sobretot, que l'empatia, la comprensió i la confiança guïïn les relacions dins de l'Església. En això els bisbes, preveres i diaques hi tenen un rol molt especial com a factors de comunió i d'integració en totes les parròquies, grups i comunitats.

I aquesta comunió ha de ser dinàmica, que generi sinèrgies i que fomenti així una «Església en sortida». Allà on els cristians i cristianes ens fem presents, hem de ser promotors de comprensió, de diàleg i de cooperació en la tasca d'humanitzar la societat.

Les situacions eclesials, socials i polítiques complexes les hem de viure com una oportunitat per créixer en el respecte, la comunió, la no confrontació, l'entesa i el diàleg per avançar en el camí de la comprensió, la fraternitat i el bé comú. La nostra missió sempre serà una tasca de reconciliació, tot seguint les petjades de Jesucrist que va venir a trencar murs i a refer relacions, «destruint el mur de separació, abolint l'enemistat en la seva carn» (Efesis 2,14).

És molt important promoure i acompanyar la presència solidària, competent i desinteressada de cristians en la vida política.

Pla pastoral 2018, LA FRATERNITAT.

1. La comunicació una eina per la fraternitat

La comunicació és base de relacions comunitàries profundes. Com és la nostra comunicació?

- en els diàlegs quotidians, una comunicació superficial a força de fórmules?,
- parlem d'altres,... però no parlem de nosaltres?,
- comuniquem part de les nostres idees, la nostra opinió?,
- comuniquem il·lusions, dificultats, triomfs, part de la nostra història?,
- comuniquem els nostres sentiments, sense racionalitzacions?,
- hi ha una completa acceptació d'un mateix i de l'altre?. en quin clima és dóna la comunicació? implica la nostra intimitat?,
- arribem a la confiança?.

Construir amiatat, construir comunitat. Una aventura de goig i de dolor.

Respecte, obertura, valoració, acollida, buit interior, empatia, intimitat.

2. L' espiritualitat un eix de Fraternitat

"Sortir cap als altres per arribar a les perifèries humanes córrer cap al món sense rumb i sense sentit. Molts cops és més aviat aturar el pas, deixar de costat l'ansietat per mirar als ulls i escoltar, o renunciar a les urgències per acompanyar el qui s'ha quedat al costat del camí". EG46

PREGUNTES:

1. La meua relació amb Déu i creure en el seu Regne, aporta algun plus de qualitat a la meua vida? en quines coses, relacions o accions? En la relació amb Ell, hi són els "altres"?
2. Interpreto la fraternitat com una experiència de Déu? Com i per què?
3. El nucli fonamental de l'anunci cristià és: fer sentir la bellesa i l'amor salvífic de Déu, manifestat en Jesucrist, mort i ressuscitat (EG 36) La fraternitat en el seu sentit més ampli cobreix aquest nucli fonamental
4. La societat occidental moderna es fonamenta en gran part en aquells valors apareguts al segle XVIII, llibertat, igualtat i fraternitat, en la nostra societat actual aquests valors han perdut pes, en concret en la fraternitat que avui ens ocupa, quines creus que són les causes d'aquesta deteriorament?
5. Com a cristians asseverem que a Jesús se'l descobreix en el rostre, en la veu o en el reclam dels altres, de quins mitjans i actituds haurien de dotar-se les nostres comunitats per ser més fraternals interna i externament?
6. Com fer que la nostra relació entre entitats esdevingui un testimoniatge de comunió fraterna?

3. La solidaritat una manifestació de fraternitat

"Cristià és el que dóna la mà. El que no la dóna, aquest no és cristià. Importa poc què pugui fer amb aquesta mà". Charles Péguy.

Preguntes:

1. Cerquem alternatives personals, familiars, socials i polítiques fonamentades en la cura, el servei al bé comú, la no violència, el diàleg, la reconciliació, aixequem ponts i no murs i la nostra prioritat són els pobres i els descartats? (Víctor Codina)
2. Ens apropem al dolor humà de manera tan fonda i entranyable, tan cordial i sanadora com ho va fer Jesús de Nazaret?
3. Obrim camins més humans en una societat que busca el benestar, tot ofegant l'esperit i matant la veritable compassió?
4. Discernim el nostre propi camí, i el de la nostra comunitat, fent aflorar el millor de nosaltres mateixos, allò tan personal que Déu ha posat en nosaltres? (GetE, 11)
5. Les entitats, desenvolupem la nostra pròpia manera de vida cristiana comunitària per tal que siguin comunitats més frernes tot donant una imatge de germanor de cara en fora?. Se'ns reconeix com a germans que s'estimen? (Sortim, 4,5)
6. Som conscients de la inseparable connexió entre la recepció de l'anunci evangèlic i un efectiu amor fratern? (EG, 179)
7. Som conscients que tancar l'oïda al clam del poble que pateix, quan nosaltres som l'instrument de Déu per escoltar al pobre, ens situa fora de la voluntat del Pare i del seu projecte? (EG, 187)
8. On és el teu germà? (Gen. 4,9)